בג א מיי' פ"ח מהל' גירושין הל' ט סמג

עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קלו

סעיף ה: מיי שם פ״א הלי י

סמג שם טוש"ע אה"ע

ג מיי׳ שם הל' כה סמג שם טוש"ע אה"ע סימן

סמג שם טוש"ע אה"ע

סי' קל סעי' כ: מיי' שם הל' כה

קס סעי' א: בו ד מיי שם פ״א הל' טו

סיי קלג סעיף א: מז ה מיי שם הלי כד ופ"ג שם הלי ח סמג שם

:סב ש"בוט

ו [טוש"ע שם סי' קמח סעיף

:16

מה ז מיי שם פ״א הלי יד

סימו קל סעיף כ:

לעזי רש"י

מוסף רש"י

שלשה גיטין פסולין. לכתחילה (לעיל ג:) לינשה בו

(ושב מיביב אמו). כוגב בכתב ידו. ידי הכעל (לעיל ג:). ואין עליו עדים. אלא

שנמסר לה בפני עדים, דעדי מסירה כרתי לה בדיעבד

רשב"ם ב"ב קעו.)**. ואין בו**

זמן. נאיזה זמן נכתב (לעיל ב). ואין בו אלא עד אחד. וכתב ידי סופר (שם). וגובה

כלומר ואם שטר מלוה הוא

זותו השטר הכתוב בכתב ידו

ואין בו עדים אלא שמסרו בפני עדים גובה מנכסים

משוענדים (ב"ב שם). גט

ברח. כאם רש"י לטיל פא ב.

קרות למס לפר לפר במוכ. המביא גט ממדינת הים. לחשה, שעשחו בעלה שליח

להוליכו לגרש, הצריכוהו לומר נהוניכו נגרש, הנריכוהו נומר בפני נכתב ונחתם, והתם מפרש לפי שאין בקיאין לשמה ואין עדים מלויין לקיימו (ב"מ נה:). יוציא. מי שנשאה על

מנכסים

משועבדים.

רווור"ח ר"ר קנוו).

קוגילו"ן. מְרתָּךְּ (פּסולת

שנוצרת מזיקוק כסף).

פו.

ל) [לעיל פג:], כ) לעיל ג: יו: ב"ב קעו., ג) [ל"ל אלעזר ועי מוי"ט דגרסי' אלעזר בלא יו״ד וכן בפיסקא דלקמן ובכל הסוגיא וכן ברש״י דהכא שאר מקומות אימא רבי ד) ולעיל עט:ן, אלעזרו. ה) [לעיל פא:], ו) ס"א ל"ג, ו) [לעיל עט:], ח) לעיל פ: מוד"ה זו בסוף הדיבור כתבו דלר"ת ול"ח גרסינן שלום מלכות וכ" והקושיה היא מהיה במזרח וכו', ע) ב"מ נה: לעיל ה:, י) (ב"ב פד.), יא) [דף פ.], יב) [כתובות מ:], יג) וע"בו, יד) ולעיל ה:ו, טו) בדפו"ר רבנן, טו) [וע"ע מוס' כתובות נת. ותוס'

הגהות הב"ח

קדושין יא. ד"ה הנהון,

(h) רש"י ד"ה ואם ניסת וכו' דלר' מאיר הוולד ממזר (ולמאן דמוקי לה וכו' כמאה עדים דמי) תא"מ ונ"ב נ"ל סגס"ה היא ומחום' דרפ"ק (דף ג: ד"ה שלשה) לקחו לפרש כך: (ב) ד"ה והאיכא וכו׳ לעיל נ״ב דף עט ע״ב:

מוסף תוספות

א. לומר שהוא שלו. א: יוכון שיט״ק, ב. כמו רשות מדעם, כי תשה ברעך משאת מאומה [דברים כד, י] תרגום ארי תרשה בחברך רשות מדעם. עלוך נעלך לש ל. ג. וכיון דלא יצא הקול. מוס' ב"ב לב ע"ב ד"ה לסטים. ב"ב שם ןוכעי"ז בתוס' ב"מ פ' ד"ה שפחה ע"שו ע"מ ז"ט שפוט ע"טן. ה. ופטיר ועטיר מן ערורי מלכא ומלכתא לא משום שהיה צריך להתנות כדפרישית דבסתמא נמי הוי מקח טעות אלא. תוס' כתובות נת ע"ל ד"ה הנהו. 1. אע"ג דלא אתני. מוס' הרא"ש, ע"ש עול, T. דהא בגמ' פריך . והאיכא גט קרח ומשני התם ההאיכא גם קרוד ומשני ההם הולד ממזר הכא הולד כשר ופריך הניחא לר״מ וכו״, והדר פריך [והאיכא] משום שלום מלכות ומוקי לה כר״מ משמע דמודה ר״מ בהני ג׳ ניטין דהולד כשר. תום׳ בתשובה. [אלא] אומר ר״ת דהכא היינו טעמא דהולד כשר דכך היה המטבע שלא יפסל הולד בהגך שלשה, י ואע"ג דר"מ סבר וכתב היינו ידו ואין עליו עדים דכיון . שהבעל עצמו כתב אין לך שהבעל עצמו כוגב אין לך חתימה גדולה מזו. מוס' לעיל ג: ע"ש עול. ∏. והיינו מעמא אע"ג שהסופר איוו וימנין דמימליך בעל ואינו נותנו וזורקו לאשפה כיון שאינו חתום ואינו חושש עליו, והאשה מצאתו ומחתמת בו עד אחד, דעד אחד תוכל לשכור. תוס' ט. [ו]מתניתין בסופר שאינו מובהק. זו היא ומשמע דרב מכשר אפילו בסופר שאינו מובהק. תוס׳

פסקי רי"ד של שטר מוכיח: ולעלם

מרב נחמן היום אי את אשתי ולמחר אי את אשתי מהו פי׳ המורה אע״ג דרב גופיה פסק הלכה כר׳ יוסי בפ׳ יש נוחלין (קלו.) מרב נחפן היום אי את אשתי ולמחר אי את אשתי מהו פיי המורה אעי"ג דרב גופיה פסק הלכה כר' יוסי בפ' יש נוחלין (קלג.)
הכא אמר לאפוקי מדרי יוסי משום דבעא לאפוקי נפשיה מפלוגתא ויש מי שאומר דהדר בייה מההוא ועקרה לדר' יוסי דלית
הלכתא כותיה אף בשטרות ויש מי שאומר דלכתחלה לא עבוינון כר' יוסי ואי עבד כר' יוסי עבר ריש מי שאומר הלכה כר'
יוסי בשטרות אבל לא בגיטין. והנכון בעיני שזהו העיקר שחילוק יש בין שטרות לגיטין כראמרן לעיל בפ' מי שאחזו (עב.)
במאי דתנן זה גיטיך אם מתי לא אמר כלום אמר רב הונא וחולצת ולא מתיבמת ושקלינן וטרינן בה טובא ומסקינן דר' יוסי
אמר זמנו של שטר מוכיח עליו בין בשטר שלאחר מיתה שהוא כתוב בתוכו ובין בגט שהוא ע"פ אבל רב הונא פשיט ליה
דבשטר הלכה כר' יוסי מפני שהותנאי שלאחר מיתה כתוב בתוכו ובין הנוב אומר שהוא מוכיח מוני בתוכו והתנאי שלאחר מיתה אמר לה על פה מספקא ליה אי הלכה כר׳ יוסי בהא שיועיל זמנו של גט שהוא כתוב לתנאי דלאחר מיתה שהוא שלאחר מיתה אמר לה על פה מספקא ליה אי הלכה כר׳ יוסי בהא שיועילו זמנו של גט שהוא כתוב לתנאי דלאחר מיתה שהוא בפה ומ״ה אמר חולצת ולא מתיכמק ורב הולבה בפה ומ״ה אמר חולצת ולא מתיכמק ורב הולבה כר׳ יוסי ובגט לא ה״ה הכי נמי חילק רב אע״ג דפסק הלכה כר׳ יוסי ובגט לא ה״ה הכי נמי חילק רב אע״ג דפסק הלכה כר׳ יוסי ובגט לא ה״ה הכי נמי חילק רב אע״ג דפסק הלכה כר׳ יוסי ובאי שטרות בנטין לא נראו לו דבריו ומ״ה אמרינן לאפוקי מדרי יוסי ולא ק׳ דיריה אדידיה. והתקין שיכתבה בגיטין כך כדי שיהו רגילין להרגיל את ש״מ לומר כך בשנה שנותנו לה מהיום אם מתי אבל אם השכיב מרע לא אמר בפיו מהיום הכתיבה שאנו כותבין בתוך הגט מיומא דין אינה מועלת כלום דהא לר׳ יוסי כך מועיל זמן הגט כמו מהיום לרבנן ורב הונא ס״ל כר׳ יוסי ואפ״ה קאמר דלא מהני זמן שהוא ככתיבה לתנאי דלאחר מיתה שהוא בפה (והם) [וה״ה] הכי לרבנן אע״ג דכתיב מהיום יים האפר ו קאה. ידא מהודי זמן מחוד כבוברה הצדי ראחו מהיום שהא בפה תיום) היי חון הכי תבון העי בי בו כבו בהיים לא מהני לתנאי דהוא ע"פ כדפריש המורה (לעיל עב. רשי״ ד״ה מהיום) ד״יל חזר בו ממה שמכת מהיום ולא נתנו לה אלא שיקנה לאחר מיתה ואין גט לאחר מיתה. וזה הטעם צריך לתת לחבר שהוא יודע מה כתוב בגט אבל ההדיוטות שאין יודעים מה כתוב בו בלתי זה הטעם אינו כלום שהרי אנו מלמדין אותו שיאמר לה הרי זה גיטיך אם מתי הנה כל כונתו היא להקנותו

לאפוקי מדבעא מיניה רבא מרב נחמן היום אי את אשתי ולמחר הרי את אשתי. מהו ופשט ליה כיון דפסקה פסקה אפ״ה תקן דלא לעביד הכי שלא להוליא לעז על הגט: **מולדק לענדו.** דינו פסוק לעבדות שאין שום ערעור במכירה: **ופטיר ועטיר מן חרורי**. ופרוש ומופלג מכל

חירות כמו הנפטר מרבו (יומא דף נג.):

ועטיר. כמו י עיטרא שטר חלוקה. רק

הבמות לא סרו (מלכים ב יב) מתרגם לא

עטרא: ומן ערורי מלכא ומלכתא.

ומערעור המלך והמלכה שלא חטא

להיות מוכתב למלכות ליהרג שאם היה

מוכתב למלכות מקחו בטל כדאמר

בב"מ בהשוכרים: ורשום דחיניש.

רושם סימן שעושין על העבדים

כדחמרי׳ במסכת שבת (דף נח.): לא

אים עילויה. מאדם אחר חוץ מן המוכר

הזה: ומנוקה מכל מום. כמו לסטים

מזויין דמקחו בטל: ומן שחין דנפיה

עד עלהר. ומכל שחין שילה בפניו

עד שתי שנים דמאים למיקם קמיה:

עד טלהר. בל' פרסי שתי שנים. והחי

דקא אמרי׳ים סמפון בעבדים ליכא היינו

היכא דובין סתמא אבל הכא כיון דאתני

מקחו בטל וזה עכשיו אין לו שחין ודרך

שחין ישן שהולך לו חוזר עד שתי שנים

לפיכך עד ב' שנים מתנה עמו שאם

ינא בו אותו שחין עד שתי שנים

שיהא מקחו בטל לפי שכבר היה בו

המום הזה ולא ראהו: גינברא.

כמשמעו זנגביל: ומרסכת. פסולת

סיגי כסף שיולא ממנו במקום שמתיכין

אותו בשעת חפירתו מן ההרים

וקורין לו קוגילו"ן: וכבריסא. גפרית:

ושייף ליה בגדפה דחוות. וכך חותו

בנונה של אוח: מתבר' ואם ניסם

הולד כשר. האי תנא לאו כרבי מאיר

לאכשורי בכתב סופר הלכך לא תינשא

ואם ניסת הוולד כשר ודוקא כתב ידו

אבל כתב סופר ואין שם עד הוולד

ממור: ומן. תקנתא דרבנן משום

בת אחותו כדאמרינן בפ"ק (לעיל

דף יו:) הלכך הולד כשר: אלא עד

אחד. פליגי בה בגמראים איכא למ"ד

אכתב ידו קאי אפילו הכי אשמועינן

דלכתחלה לא ורישא אשמועינן דאפי

איז בו עד אם ניסת הוולד כשר ואיכא

למאן דאמר אכתב סופר קאי ואפי׳

הכי הוולד כשר דסופר הוה ליה

במקום עד שני: ר' אלעור אומר

אף על פי שאין עליו עדים. ואינו

אלאפוקי מדבעא מיניה ¢רבא מרב נחמז דאמר אמר היום אי את אשתי ולמחר את אשתי: גופו של גם שחרור הרי את בת חורין הרי את לעצמך: אתקין רב יהודה בשמר זביני דעבדי עבדא דנן מוצדק לעבדו ופטיר ועטיר מן חרורי ומן עלולי ומן ערורי מלכא ומלכתא ורשום דאיניש לא אית עלוהי ומנוק' מכל מום ומן שחין דנפיק עד מצהר חדת ועתיק מאי אסותיה אמר אביי גינברא ומרתכא וכבריתא וחלא דחמרא ומשחא דזיתא ונמפיק חיורא ושייפי ליה בגרפא דאוווא: מתני׳ ישלשה גיטין פסולין ואם נשאת הוולד כשר יכתב בכתב ידו ואין עליו עדים יש עליו עדים ואין בו זמן יש בו זמן ואין בו אלא עד אחד הרי אלו שלשה גיטין פסולין ואם נשאת הולד כשר רבי יאליעזר אומר דאע"פ שאין עליו עדים אלא שנתנו לה בפני עדים כשר וגובה מנכסים משועבדים ישאין העדים חותמים על הגם אלא מפני תיקון העולם: גבו' ותו ליכא והא איכא סיגם ישן התם לא תצא הכא תצא הניחא למ"ד הכא תצא אלא למ"ד הכא לא תצא מאי איכא למימר התם תינשא לכתחל' הכא דיעבד והא איכא ∘גם קרח התם הוולד ממזר הכא הולד כשר הניחא לרבי מאיר י(ראמר כל המשנה מממבע שמבעו חכמים בגימין הולד ממזר) אלא לרבגן מאי איכא למימר התם תצא הכא לא תצא הניחא למ"ד הכא לא תצא אלא למ"ד הכא תצא מאי איכא למימר במקושר לא קא מיירי והא "איכא שלום מלכותי התם תצא הכא לא תצא הניחא למ"ד הכא לא תצא אלא למ"ד תצא מאי איכא למימר התם הולד ממזר הכא הולד כשר הניחא לר' מאיר אלא לרבנן מאי איכא למימר מוקים לה כדרבי מאיר והתם הולד ממזר הכא הולד כשר מנינא דרישא למעומי מאי ומנינא דסיפא למעומי מאי מנינא דרישא למעומי הני דאמרן מנינא דסיפא למעומי הא יידתניא המביא גם ממדינת הים נתנו לה ולא אמר (לה) בפני נכתב ובפני נחתם יוציא והולד ממזר דברי רבי מאיר וחכ"א אין הולד ממזר כיצד יעשה ישלנו הימנה ויחזור ויתננו לה בפני שנים ויאמר בפני נכתב ובפני נחתם: כתב בכתב ידו ואין עליו עדים: אמר רב כתב ידו שנינו אהייא אילימא ארישא פשיטא כתב ידו קתני ואלא אמציעתא הרי יש עליו עדים

יאלא אסיפא יש בו זמן ואין בו אלא עד אחד

כתב ידו: אלא שנסנו לה בפני עדים כשר. לינשא לכתחילה: סיהון העולם. שמא ימותו עדי מסירה ויבא הבעל ויערער לומר לא

גירשתיה: גבו׳ ותו ליכא. גיטין פסולין לכתחילה והולד כשר: והאיכא גע ישן. דאמרינן לעיל (ט בגמ׳ אם ניסת לא תלא: הכת תנא. רב ולוי פליגי בה לקמן בשמעתין 0: הסם. אמרינן בגמ' אם נחגרשה חנשא לכתחלה בפרק הזורק (לעיל עע:): הניחא

לרבי מאיר. דאמרידי כל המשנה ממטבע שטבעו חכמים בגיטין הולד ממור: אלא לרבנן. אי מתני׳ דהכא ^{שוי} דרבנן היא ניתני נמי הכא

גט קרח: הסם סלא. אפילו לרבנן: שלום מלכום. דאמרינן בהזורק (שם עט:) כתב לשם מלכות כו': מניינא דרישא. שלשה גיטין פסולין:

מניינא דסיפה. הרי אלו ג' גיטין פסולין ומשמע מיעוטא הני וחו לא: הני דאמרן. ואשמעינן דמתני' ר"מ היא דאמר התם הולד ממזר: למעוטי הא דמניא. דהכא הולד ממזר כר' מאיר ואשמועינן מתני' דברייתא מתרצתא היא דאפילו כה"ג משוי ליה ר"מ

ממור: אי נימא ארישא. דליכא שום עד: אלא אמליעהא. שפסול משום זמן מה לי כתב ידו מה לי כתב סופר הרי יש עליו עדים:

וערעורי גבי שאר כל אדם: רושם. פי׳ בקונטרם רושם וסימן שעושין לעבדים א ואית ספרים דגרסי ורשו דאינשי פי׳ שאין עליו מלוה ב: מן עדודי מדבא. כן הוא כמו שפי׳ בקונטרס כאן דמוכתב למלכות הוי מקח טעות כדאמרי׳ בהאומנין

מן עלולי ומן ערורי מלכא ומלכתא. נראה לר"י דגרסי׳ איפכא מן

ערורי ומן עלולי מלכא ומלכתא דלשון עלילה שייך במלך

(ב"מ פ.) ובהמוכר פירות (ב"ב לב:) אמרינן בהדיא דאומר לו הרי שלך לפניך ובפ"ק דקידושין (דף יא.) ובפ" אע"פ (כתובות נת.) גבי סימפון בעבדים ליכא דאמר מאי אמרת ליסטים מזוייו או מוכתב למלכות הנהו קלא אית להו לריך לפרש כמו שפי׳ ר״ת קלא אית להו ג ולא שכיחא ד ולא כמו שפי׳ בקונטר׳ התם קלא אית להו וסבר וקביל ומאי דחתקין לכתוב בשטרח הלא הוי אלא לשופרא שלא ינוטו הטולה כתו חרורי דפשיטא שאם משוחרר הוא שהמקח בטל (שי: עד מצהר. והח דאמרינן סימפון בעבדים ליכא אי בבראי הא קא חזי ליה אי בגואי לא איכפת ליה היינו במומין שהן עליו עתה אבל באותן שיבאו עליו אחר כך ולא יהיה אז ראוי למיקם קמיה ודאי הוה מקח טעות אף על גב דכי האי גוונא משכחת סימפון בעבדים איכא למימר דהא לא שכיחא: שלשה גימין פסולין. לעיל

(דף ג:) פירשתי ומה שפי׳ בקונטרס דהך משנה לא כרבי אלעזר ולא כר"מ אין נראה דאיכא בגמ׳ דמוקי לה כר׳ מאירי:

מוקי לההיא כר' מאיר. נראה דלא גרסי׳ ההיא דאמתני׳ קאי: מניינא דסיפא למעומי הא דתניא בו'. כל משניות מפיק מחד מיעוטא ממניינא דרישא והך ברייתה ממניינה דסיפה והשמעינן דמתרלתא היא ורבינו ילחק אומר דהך ברייתא איצטריכא מיעוטא לחוד לפי שיש תקנה אפי׳ לר״מ אפילו לכתחלה לינשא שיוכל ליטלו הימנה וליתנו לה קודם נישוחין: אמר רב כתב ידו שנינו בו'. דוקה כתב ידו ועד הבל כתב סופר ועד לה הפי׳ בספרה מובהק דסבירא ליה לרב חתם סופר שנינו כדפירש בקונט׳ הורבינו חננאל גרים דוהא כתב ידו ועד הוא דפסול ואם נישאת הוולד כשר אבל כתב סופר ועד תינשא לכתחילה ושמואל אמר אפילו כתב סופר ועד דוקא בדיעבד כשר והתנן כתב סופר ועד כשר ומשני התם בסופר מובהק ש וגירסא זו אינה בשום ספר ועוד יש לומר דלרב כתב סופר מובהק ועד כשר לכתחילה אבל בסופר שאינו מובהק ועד פסול אפילו בדיעבד:

נה:), יוציא. מי עיש... ידי גט זה (שם ולעיל ה:),

פסקי רי"ד (המשך) . לה לאחר מיתה ומה יודע הוא שבגט כתוב בו מהיום בודאי עיקר הגט אין צריך הבעל לדעת אותו כראוי והבעל יאמר לה הרי זה גיטיך . והיא מגורשת שספר כריתות דברי הספר שאם היה צ"ל לה יבו הספר בפה היו זקוקין דברי הספר בפה היו זקוקין . . . להבינו אלא כיון שאין האשה מתגרשת אלא בספר ולא רדררים אט"ף שאיוו יודע מה כתוב בו היא מגורשת באומרו לה הרי זה גיטיך ארל החואי שחלוי ראמירח אבל הוונאי שומדי באמידו הבעל מה יועיל לכתבו בגט והבעל לא יבין בו הלכך הטעם שנתן המורה שמא . לחבר לא להדיוטות ולפיכך . תיקז רב שיכתבו בו מיומא הבעל כשהיה ש"מ כדי שיהיו זריזין ללמד ש"מ נמצא שמעידין עדות שקר ייגיד עליו ריעו ולעלם לאפוקי מדבעא מיניה רבא מרב נחמן אילו אמר הבעל . היום אי את אשתי ולמחר את

ולעלם מועיל כלום אלא תקן שיכתבו כך כדי להרגילם בכך שאם הבעל רוצה לומר היום אי את אשתי ולמחר את אשתי שישתקוהו ליתן גט לצמיתות כמו שכותבים בגט ולעלם ותהא עדותן קיימת וה״ה הכי נמי מיומא דין ולעלם תקן לכותבו בגיטין בעבור ש״מ שיתן גט לאשתו בתנאי אם מתי שיהו מרגילים אותו לומר מהיום ולא יסמכו על זמן שכתבו בנט כר׳ יוסי ותהא עדותן קיימת שכותבין בגט מהיום ודומה זה למאי דאמרי׳ בפ׳ הזהב (ב״מ מז.) אמר רב ששת בריה דרב אידי כמאן כתביי האידנא במנא דכשר למקנייא ביה במנא לאפוקי מדרב ששת דאמר קונין בפירות. דכשר לאפוקי מדשמואל דאמר קונין במוריגא. למקניא לאפוקי מרי לוי דאמר קונין בכליו של מקנה ביה למעוטי מטבע שכל זה שאנו כותבין בשטרות הוא כדי להרגילם שלא יעשום בענין אחר שאם יעשום בענין אחר מה מועלת כתיבתם הלא הן מעידים שקר אלא ודאי העיקר הוא שהם יעשו כך ועל מה שעשו הם אנו מעידים. גם הנה בש"מ צריך לומר מהיום ואנו מעידים שכך אמר. והכי הוא משמעות דברי רב מדקאמר איך פלוני פטר ותריך וזהו לשון עדות שמעידים העדים כי כך היה המעשה: גופו של גט שחרור הרי את בן חורין הרי את לעצמך אתקין רב יהודה בשטר זכיני דעבדי עבדא מוצדק לעבדו ופטור ועטור מן חרורי ומן עלולי מלכא מלכתא ורשם דאינש לית עילוהי מנוקה מכל מום ומכל שחין דנפיק ביה עד שצהר וחדת ועתיק פי מוצדק לעבדו דינו פסוק עבדות שאין שום ערעור במכירה זו ופטיר ועטיר מן חרורי פרוש ומופלג מכל חירות כמו הנפטר מרבו ועטור כמו עטרא לעבדות שאין שום ערעור במכירה זו ופטיר ועטיר מן חרורי פרוש ומופלג מכל חירות כמו הנפטר מרבו ועטור כמו עטרא שטר חלוקה רק הבמות לא סרו תרגומי לא עטרא ומן ערורי מלכא ומלכתא פי׳ מערעור (ועלילות) המלך והמלכה שלא חטא שיהא מוכתר למלכות שאם היה מוכתב למלכות מקחו בטל כדאמרינן בהשובר בכבא מציעא רושם סימן שעושין על העברים כדאמרן במס׳ שבת לא איתא עילויה מאדם אחר חוץ מן המוכר הזה ומנוקה מכל מום ומכל שחין דנפיק ביה עד שצהר מכל שחין שיצא בפניו עד ב' שנים דמאיס למיקם קמיה שצהר בלשון פרסי ב' שנים דהאי דאמרי סמפון בעבדים ליכא היינו היכא דובין סתמא אבל הכא דאתני מקחו בטל ואלה מוכי שחין קודם שיתגלו עליהם השחינים יש חולי בגופן שמחמת

סבירא ליה דאמר עדי חתימה כרתי דלרבי מאיר הוולד ממזר (א) ולמאו דמוקי לה בגמ' כרבי מאיר איכא למימר דכתב ידו כמאה עדים דמי ולאו כרבי אלעזר סבירא ליה דאמר עדי מסירה כרתי דהא פליג רבי

אלעזר בסיפא אלא כיון דכתב ידו הוא וכתב ונתן קרינא ביה ואע"ג דליכא עדי מסירה כשר מדאורייתא ומיהו רבנן פסלינהו דלמא אתי

א) נראה דל"ל אי הוי גיטא או לא ולכן אנו כוחבין בגט ולעלם ואף דאינו מועיל כלום כו'.